

L'agulla (04.06.2004)

A Catalunya, uns escolars de la secundària van tenir l'ocurrència de posar una agulla al seient de la professora. No sabem què esperaven aconseguir amb la malifeta, com tampoc arribam a esbrinar què pretenen els qui destrossen o embruten les instal·lacions del centre on s'eduquen. La professora devia estar escalivada per altres «bromes» o tenia una vista prou aguda per adonar-se de la trampa que els «angelets» li havien parat, el cert és que va veure a temps l'agulla abans de seure s, i se la va guardar sense fer cap comentari. Mentre desenvolupava la classe, el seu cap devia barrinar la manera de fer-los entendre la gràcia que causa una punxada d'agulla d'embastar roba. I estant a punt de tocar l'hora de sortida, de cop, com si fos una vespa enfurismada, va començar a pegar fiblades a betzef.

Potser aquesta endemesa dels alumnes fou la gota que va fer vessar el got de la seva paciència. Tinguem en compte que la professió on hi ha major absentisme laboral i més baixes per depressió és l'ensenyança. La denúncia de l'acció punitiva de la mestra va arribar a les altes esferes. Li han obert un expedient i ha cursat la baixa de la docència: és la recompensa pels seus trenta anys de serveis a l'educació.

Al nostre institut, un grup d'alumnes de l'ESO ha tirat una taula per la finestra. Afortunadament no hem hagut de lamentar més que la mort de la soferta taula, que era jove encara. El problema s'ha resolt amb la nul·la sanció als causants de l'acte vandàlic. Poc després, una mestra ha patit la vexació de ser fermada a la cadira per uns alumnes. Quan la pobra dona s'ha queixat, l'autoritat acadèmica l'ha renyada per no saber imposar la seva autoritat.

Observar la puntualitat ha deixat de valorar-se. I la prova és que el professor no pot impedir l'entrada a l'aula als alumnes que hi arriben tard de forma sistemàtica. Cada entrada a deshora significa el destorb general de la feina que s'hi està realitzant. Comptin el nombre d'aturades i ja poden calcular el trastorn que comporta la mesura de deixar que tothom entri a l'hora que vulgui. Quina diferència amb el temps en què vaig començar a ensenyar! Llavors, el cap d'estudis, Joan Vayà, es plantava bloc en mà a l'entrada i apuntava el pocs que arribaven tard al centre.

Abans, quan entrava l'educador a l'aula, els alumnes es posaven dempeus i responien amb un «buenos días» a la salutació del professor, un professor que els tractava de «ustedes». Ara, si entrés un ca, possiblement li farien més cas. Gairebé tots tracten el professor de tu. En primer, sempre que hi havia un conflicte entre mestre i alumne, hom donava la raó al primer. Ara sol succeir el contrari.

La disciplina està desprestigiada. No oblidem que un centre d'ensenyament és també un recinte barrat, on són guardats els fills d'uns pares que per mor del treball romanen tot el dia absents de casa. Si l'expulsat està fet una bona peça, qui el controla fora del centre? És, per tant, una greu responsabilitat sancionar un alumne amb l'expulsió. La direcció del centre està farta de rebre queixes, per açò ha dit als professors que «cada bombero apague su fuego». Tinguem en compte que el fet d'expulsar de l'aula els alumnes que es porten malament significa carregar el «mort» a l'esquena de l'encarregat de la biblioteca. Per cert, quin lloc més adient, la biblioteca, per als que mai obren un llibre! Allà, entost de llegir, xerren. Llavors, quin és el correctiu següent que correspon aplicar? El reglament no ho especifica. El càstig de fer-los granar l'aula, de rentar les

taules o d'altres treballs al servei de la comunitat escolar segurament no seria acceptat pels pares. Descartats tots els correctius exposats, no ens quedaria altre remei que habilitar el subterrani. Allà, immers dins el silenci i la foscor, l'esvalotat podria calmar la seva fogositat a la vegada que practicar la sana teràpia de la meditació. En el cas d'emprar aquesta mesura, ja podeu pensar que seríem notícia de portada als diaris de tot el país.

Qui ha viscut l'experiència dels anys, tindrà la percepció que els pares, els professors i la policia han perdut bona part de la seva autoritat. Preocupa a la societat i als pares en particular el fet que els adolescents se la campin pel carrer durant el dia i en canvi no s'immuten si tresquen tota la nit, que és quan, emparats per la nocturnitat i la manca de vigilància, s'entreenen a fer petar les motos i a destrossar i embrutar els equipaments públics. I ho fan amb total impunitat, perquè els policies, com els professors, no se senten assistits en la seva tasca educadora. No oblidem que, etimològicament, educar vol dir guiar. Si els pares no han acostumat els seus fills a ser conduïts amb regnes, és molt probable que sovint es desboquin.